

עמ"ת 45011/05/19 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

עמ"ת 45011-05-19 פלוני נ' מדינת ישראל

לפני	כבוד השופט ארז יקואל
העורר	פלוני
נגד	ע"י ב"כ עו"ד י' שקלאר
המשיבה	מדינת ישראל
	ע"י ב"כ עו"ד ס' אלפר

החלטה

רקע ותמצית טענות הצדדים

מונח לפניי ערר על החלטת בית משפט השלום בתל אביב - יפו (כב' השופטת ש' בן יצחק) מיום 15.5.19 בתיק מ"ת 21981-05-19 לפיה נמצאו ראיות לכאורה בתימוכין בעבירות המיוחסות לעורר, הודגשה עילת המעצר הסטטוטורית והוזמן תסקיר מאת שירות המבחן. שירות המבחן התבקש להתייחס לשאלת מסוכנותו של העורר ולאפשרות להקל בתנאיי שחרורו. דיון בחסות תסקיר נקבע ליום 3.6.19. בין לבין, העורר נותר בתנאי מעצר בית בפיקוח כפי שנקבעו בהליכי מעצר הימים (החלטה מיום 7.5.19), תוך שהותר לו לצאת את גדר מעצר הבית למשך ארבע שעות בכל יום בפיקוח דודתו.

מיוחסים לעורר שני אישומים בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בת זוג. בכתב האישום מתואר, כי העורר והמתלוננת מנהלים יחסי זוגיות מזה כשנה. מעובדות האישום הראשון עולה, כי ביום 4.5.19, בבית העורר ועל רקע ויכוח, היכה העורר את המתלוננת בפניה ובגופה. המתלוננת נפלה לאחור, ראשה נחבט ברצפה או בקיר והיא איבדה את הכרתה. בהמשך, ניסה העורר למנוע מהמתלוננת ומחברתה לעזוב את המקום בטענה כי הן הולכות להיפגש עם גבר אחר.

המתלוננת השליכה חפצים לעבר העורר ולא פגעה בו ובשלב מסוים, התרחשו דחיפות הדדיות בין השלושה. האירוע פסק, כשהמתלוננת התקשרה למשטרה והעורר יצא מהמקום. למתלוננת נגרמו חבלות בדמות שטפי דם בזרועה השמאלית כתוצאה מאחיזת הנאשם בה.

מעובדות האישום השני עולה, כי ביום 19.3.19, בבית העורר ועל רקע ויכוח, היכה העורר את המתלוננת בפניה ובגופה עד ששותפיו לדירה התערבו והרחיקו אותו ממנה. המתלוננת ביקשה לפנות לתחנת המשטרה ולהגיש תלונה אך העורר מנע ממנה לעשות כן. למתלוננת נגרמו חבלות בדמות שריטה בפניה ושטפי דם בשתי רגליה ובידה.

אין לחובת העורר הרשעות קודמות. עיקר טענות העורר מופנה לרכיב ההחלטה הקשור בהזמנת התסקיר. לגישתו, אין ראיות לכאורה להוכחת המיוחס לו בעוצמה הנדרשת למעצר, כך שאין כל צורך בשקילת חלופת מעצר.

לעניין התסקיר - נטען, בתימוכין באסמכתאות, כי אין המדובר במקרה המצדיק את הזמנתו. לשיטת העותר, מדובר במקרה "חסר חשיבות"; "חסר עניין"; "זוטרי" ובנסיבות אלו, הזמנת תסקיר מאריכה את הדיון שלא לצורך, מבזבזת משאבים וגורמת "לנזקים בלתי הפיכים באמצעות תסקיריזציה אין סופית, מיותרת ומסורבלת". הובהר, כי העורר הוא עובד זר המצוי בארץ באשרה ועובד כרתך באתרי בנייה שונים, תוך שמעסיקו מתארו באופן חיובי ביותר וזקוק לשירותיו (ר' נספח ד' לכתב הערר). מודגש, כי אין לעורר עבר פלילי, כי הוא והמתלוננת מתראים בשבתות ובחגים, וכי אין להם ילדים או רכוש או קורת גג משותפים. מצוין, כי העורר והמתלוננת אינם מסוכנים זה לזה אלא כאשר הם שותים במסגרת חברתית כפי שהם נוהגים לעשות מידי פעם. כן נטען, כי אין מסוכנות כללית הנשקפת מטעם העורר ויש להסתפק בהרחקתו מהמתלוננת באופן שיאיין את מסוכנותו הנטענת כלפיה. העורר שב וטוען, כי אין זה מקרה המצדיק את הטרחת שירות המבחן נוכח שאין המדובר בתסקיר ככלי עזר שיכול לסייע לבית המשפט לקבל החלטה בשאלת התאמת חלופת מעצר. העורר סבור, כי נוכח הכחשתו את המיוחס לו ותיאוריו את המתלוננת עצמה, ברי כי שירות המבחן יסיק בתסקירו מסוכנות מוטעית ויתבסס בהמלצותיו על מידע שאינו רלוונטי.

נוסף על כך, מפנה העורר להחלטות כפי שניתנו בעניינו בהליך מעצר הימים, בכל הקשור להעדפת חלופת מעצר ולמעורבותה האלימה של המתלוננת באירועים המתוארים בכתב האישום. העורר מסכם הקשר זה וטוען, כי מדובר בתיק "שיצא מכל פרופורציה" ואין בו דבר לבד מריב מקומי בין בני זוג שכבר אינם מנהלים מערכת יחסים זוגית. מודגש, כי המשך המעצר הקיים יפגע בעורר באופן ממשי שכן בהיותו תושב זר יפוטל מעבודתו ויגורש מהארץ.

אשר לראיות - לעניין האישום הראשון נטען, כי כל שהתרחש בחדר האמבטיה בביתו של העורר התמצה ביחסי מין סוערים, כשהמתלוננת שיכורה כלוט. העורר אחז אותה שלא תעזוב והיא התעלפה בשכרותה. מודגש העדרן של חבלות על גופה של המתלוננת בתימוכין במתואר בכתב האישום, המוכחש על ידי העורר. העורר שב וטוען, כי כשהמתלוננת שותה לשוכרה היא משתוללת, מתנהגת באלימות ובאופן פסיכוטי. העורר מפנה לגרסאות שני שותפיו לדירה שלא תיארו את הדברים כפי גרסת המתלוננת ואף סתרו אותה בסתירה מהותית, שכן כל שביקש העורר לעשות התמצה בצילום המתלוננת במכשיר הטלפון הנייד שלו, על מנת להמחיש לה את התנהגותה הפסיכוטית, כלשונו. עוד נטען, כי עדים רלוונטיים לא נחקרו באופן המהווה מחדל חמור מטעם היחידה החוקרת. צוין, כי המתלוננת לא זכרה כלל את שאירע בחדר האמבטיה המתואר באישום הראשון, השמיטה את העובדה שקיימה יחסי מין עם העורר ושיקרה ביחס למעשיה, תוך שלאחר מכן הודתה בקיום יחסי מין עם העורר וקישרה את הסימנים על גופה לאקט מיני קודם. ב"כ העורר הפנתה לעדותה של א', חברתה הטובה של המתלוננת אשר נכחה במועד האירוע ומסרה כי באותו היום, ישבו העורר, המתלוננת וקבוצת חברים ועשו 'על-האש' בביתם, כשבשלב מסוים, ניגשו העורר והמתלוננת יחדיו לחדר האמבטיה ומשבשו לשוב, ניגשה לחדר האמבטיה ומצאה אותם במצב "לא טוב" (ראו פרו' עמ' 2 שו' 19). רק כעבור כעשר

דקות נוספות, שמעה את העורר קורא לעזרה וכשניגשה עם שני שותפיו לחדר האמבטיה, ראו שהמתלוננת שוכבת ללא הכרה. נוסף על כך, מפנה ב"כ העורר לדברי א', לפיהם, בסמוך לאחר האירוע, שאלה את המתלוננת מה קרה בחדר האמבטיה וזו השיבה כי אינה זוכרת, באופן שאינו מתיישב עם הגרסה המתפתחת שמסרה בהודעתה. לגישת ב"כ העורר, ממצאים ראיתיים אלו עומדים בניגוד מוחלט לעבירות המיוחסות לעורר ויש בה אף כדי לשלול את עוצמת עילת המעצר הנטענת כנגדו.

המשיבה, מנגד ותוך הפנייה לאסמכתאות, טוענת כי מדובר בערר על החלטת ביניים שאין מקום לדון בו באין החלטה סופית מאת בית המשפט קמא לעניין תנאי השחרור. המשיבה סבורה כי בית המשפט קמא הקל עם העורר בקביעת שעות התאווורות יומיות. מודגשת המסוכנת הסטוטורית הנשקפת מהעורר ונטען, כי האיזון הראוי כבר נערך בעצם העדפת תנאים שפגיעתם בחירותו פחותה, כפי התנאים שנקבעו בהליך מעצר הימים והתבקש להותירם בעינם בגדרי הבקשה למעצר עד תום ההליכים.

עוד נטען, כי בית המשפט קמא פעל כפי הוראות בית המשפט העליון בעת שהזמין תסקיר מאת שירות המבחן.

לעניין הראיות, הפנתה המשיבה לתיק החקירה, לעדותה של המתלוננת, לעימות שנערך בינה לבין העורר, ולמצלמות השוטרים שהגיעו למקום מהן עולה כי המתלוננת אינה שיכורה כנטען נגדה משמע אינה זוכרת דבר מהאירוע. מצוין, כי הפניות העורר להסברים וסברות ביחס לגרסאות העדים בתיק אינן לבירור בשלב זה של הדיון העוסק בראיות לכאורה ולשם השלמת התמונה מפנה המשיבה להסברי ההגנה בדבר החבלות שנגרמו למתלוננת, שאינם גוברים בשלב זה על גרסתה שלה. עוד מפנה המשיבה לגרסת העורר בהודעתו מיום 4.5.19 בשורות 49-50 לפיה הוא מקנא למתלוננת, אוהב אותה, "לא יפה" שתעשה דברים עם אחר (שורה 48), מסרב שתצא שכן היא בת זוגו (שורה 90) וכן לא מוכן שאף אחד יהיה אתה (שורה 122). עוד נטען לסתירה בין גרסת העורר לפיה הסימנים שנגרמו למתלוננת יכול שנגרמו מהאקט המיני ביניהם בעוד שכעת נטען שנגרמו מכך שהמתלוננת הורמה למיטה. המשיבה מוסיפה על כך ומפנה לסירוב העורר למסור כל גרסה במהלך העימות שנערך בינו לבין המתלוננת וכן לחיזוק לעדויות המתלוננת בשני האישומים בדמות חברתה של המתלוננת א' ביחס לאישום הראשון שנכחה במקום וראתה סימנים על גופה של המתלוננת וכך גם חבר של העורר שנכח במקום - שאף שלא הבחין באלימות, טרח לצין שהוא גרר את העורר מהמתלוננת. ביחס לאישום השני, מפנה המשיבה לעדות ס', שלטענתה מחזקת את הראיות כנגד העורר.

דיון והכרעה

לאחר שעיינתי בהחלטת בית המשפט קמא ולאחר שהתרשמתי מטענות הצדדים, מהראיות שבתיק החקירה וממכלול נסיבות העניין - שוכנעתי כי לא נפל פגם בהחלטה מושא הערר בעצם מבוקשו של בית המשפט קמא להתרשם מתסקיר מעצר, טרם מתן החלטה מסכמת בעניינו של העורר.

יחד עם זאת, הדיון שנקבע להיום בוטל בהחלטת בית המשפט קמא וכן נחזה כי עוכבה הזמנת התסקיר, עקב הגשת הערר. לא ברור מדוע היה צורך לבטל את הדיון וככל שסברתי כי יש לעכב את מהלך הזמנת התסקיר, הייתי מורה בהתאם. בנסיבות כפי שנוצרו - עקב דחיית הדיון - אני סבור כי השתנתה נקודת האיזון לזכות העורר. זמן לא מבוטל

יחלוף עד שיוגש תסקיר ובהינתן הקושי אליו הפנה העורר בהיעדר תעסוקתו, ראוי הסדר ביניים לפרק זמן זה, שיאפשר לעורר להשתלב בעבודה במהלך חלונות ההתאוררות היומיים שכבר נפתחו בעניינו.

לגופן של טענות העורר, אקדים ואציין כי הערר מכון נגד החלטת ביניים, טרם שהסתיים ההליך בבקשה למעצר עד תום ההליכים. ככלל, אין לאפשר ערר ביניים על החלטה חלקית של הערכאה הדיונית, שאינה מתייחסת לכלל הרכיבים הנדרשים לבחינת סוגיית המעצר (כגון החלטה לעניין קיומן של ראיות לכאורה, טרם הדיון בבחינת חלופת מעצר). הגישה הננקטת ביחס להחלטות ביניים בענייני מעצרים היא לאפשר לערכאה הדיונית לסיים את מלאכתה, כדי גיבוש החלטה מסכמת בסוגיית המעצר - למעט אם נפלה טעות ברורה בהחלטה ומתקיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות את התערבות ערכאת הערר עוד בטרם תום הדיון בסוגיית המעצר (ר' למשל: בש"פ 2383/19 פלוני נ' מדינת ישראל (8.4.19); בש"פ 2269/15 פלוני נ' מדינת ישראל (5.4.2015)).

אינני סבור כי במקרה הנדון, קיים הצדק לסטייה מכלל זה. לא הוצגו מלפניי נסיבות מיוחדות ולא מצאתי כי נפלה טעות ברורה בהחלטת בית המשפט קמא, אשר ראה לנכון להתרשם מתסקיר מעצר בעניינו של העורר, "הן לשאלת מסוכנותו, והן לאפשרות להקל בתנאי השחרור" (ראו פרו' הדיון בבית המשפט קמא, עמ' 11 שו' 27-28).

על פניהם של דברים, המקרה הנדון אינו עולה בגדר המקרים בהם אין טעם בהזמנת תסקיר מעצר, כגון מקום בו ברור כי חלופת מעצר לא תסכון, או מקרים בהם ניתן לעמוד על טיב החלופה והמסוכנות הנשקפת במעמד הדיון שנערך בית המשפט. במקרים בהם לא ברור די הצורך אם תסכון החלופה המוצעת או אם רמת המסוכנות מאפשרת הקלה מסוימת, ראוי להיעזר בתסקיר שירות המבחן (ראו בש"פ 25/15 יונס נ' מדינת ישראל (15.1.15); בש"פ 7038/09 אבו אסעד נ' מדינת ישראל (14.9.10)).

גם במקרה הנדון, לא ניתן לשלול מיניה וביה כי בחינת האפשרות להסתפק בצו הרחקה, או להקל את תנאי השחרור, טעונה תסקיר שירות מבחן. במיוחד כך, לנוכח קיומן של אינדיקציות לאובססיביות, קנאה ושכרות, מצד העורר, לצד המסוכנות הסטטוטורית הנשקפת מהעבירות המיוחסות לו והיעדר בהירות אשר למתלוננת ולמערכת היחסים הנוכחית שלה עמו. לכאורה, לא נחזה כי מדובר במקרה חסר חשיבות וזוטר, כסברת העורר. בית המשפט קמא אף בחן אף את המפקחות ולא התרשם כדי כך מיכולתן לשמש בתפקידן ואין בהנחות העורר ביחס לתוכן התסקיר שיתקבל כדי לעקר את הצורך שבהזמנתו.

טענות העורר ביחס לתשתית הראיות לכאורה נקשרות בעיקרן למהימנות ולסתירות מסוימות שעלו בהודעות שנמסרו למשטרה והן אינן נקשרות במישרין להערכת המסוכנות הנשקפת ממנו, הנלמדת, ככלל, מנסיבות המעשה והעושה (ראו בש"פ 6700/04 מדינת ישראל נ' תבאת גרה (19.7.04)). גם במהלך הליך מעצר הימים הוערכה מסוכנות העורר כ- "מסוכנות מסוימת" ובשלב זה, אינני סבור כי ניתן לגבש ממצא מושכל שילמד על היעדר מסוכנות כליל, ברמה שתצדיק הסתפקות בצו הרחקה בלבד.

מכל אלו, נחה דעתי כי לא נפל פגם בהחלטת בית המשפט קמא לעניין הזמנת התסקיר. יתרת הטענות שמורה לצדדים,

ככל שימצא לנכון לערור על ההחלטה המסכמת כפי שתינתן.

יחד עם זאת, לנוכח שנדחה הדיון שנקבע להיום (3.6.19), בחסות תסקיר שירות המבחן, אני סבור שחלוף הזמן, בהיעדר תסקיר, משנה במידה מסוימת את נקודת האיזון, באופן שמצדיק הסדר ביניים (ראו בש"פ 3137/12 **מדינת ישראל נ' פני טאו** (20.4.2012); בש"פ 841/07 **מדינת ישראל נ' פלוני** (30.1.07)).

בנסיבותיו הפרטניות של העורר ולאור מכלול הנתונים שהונח לפני בית המשפט קמא, יש לקבוע דיון דחוף מלפניו, במעמד המעסיק המוצע, על מנת לקבוע את גדרי עבודתו של העורר והפיקוח במהלכה.

ניתנה היום, כ"ט אייר תשע"ט, 03 יוני 2019, במעמד ב"כ הצדדים.